

Arrest

nr. 347 240 van 27 mei 2026
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 26 december 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 20 november 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M.-C. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De Nederlandse partner van verzoeker, mevrouw D. M., deed op 8 januari 2024 een huwelijksaangifte bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van Maasmechelen.

1.2. Op 29 februari 2024 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van Maasmechelen, na een negatief advies van het parket van 27 februari 2024, de voltrekking van het in het vooruitzicht gestelde huwelijk tussen verzoeker en zijn partner.

1.3. De aanvraag van verzoeker van een visum type C werd geweigerd op 24 maart 2024.

1.4. Verzoeker kwam op 15 september 2024 toe op het grondgebied van de Schengenzone via Düsseldorf (Duitsland) aan de hand van een visum type C (kort verblijf), afgeleverd door de Duitse autoriteiten in Cairo (Egypte).

1.5. Verzoeker legde op 16 december 2024 samen met zijn partner D.M. een verklaring van wettelijke samenwoning af te Maasmechelen.

1.6. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 12 februari 2025 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) omdat verzoeker de verblijfsduur op basis van zijn visum had overschreden.

1.7. De wettelijke samenwoning tussen verzoeker en zijn partner D. M. werd op 8 mei 2025 geregistreerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Maasmechelen na een positief advies van de procureur des Konings.

1.8. Verzoeker diende op 3 juni 2025 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Nederlandse, wettelijk samenwonende, partner, mevrouw D. M.

1.9. De gemachtigde van de minister trof op 20 november 2025 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 26 november 2025 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.06.2025 werd ingediend door:

Naam: F.(…)

Voorna(a)m(en): S.(…) S.(…) A.(…) R.(…)

Nationaliteit: Egypte

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met D.(…) M.(…) NN. (…) van Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, f) van de wet van 15.12.1980 bepaalt: “§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen: (…)

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. (…) “

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene eerder wenste te huwen met de referentiepersoon. De ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde dit huwelijk echter te voltrekken op 29.02.2024. De weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand was gebaseerd op de artikelen 146bis en 167 van het Burgerlijk Wetboek. Er kan niet blijken dat betrokkene en de referentiepersoon in beroep gingen tegen deze beslissing, waardoor de beslissing definitief is.

Betrokkene voldoet zo niet aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° om het verblijfsrecht als wettelijk geregistreerde partner van een Nederlandse onderdaan te genieten. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het hoorrecht. Verzoeker voert tevens een kennelijke beoordelingsfout aan. Verzoeker zet zijn eerste middel uiteen als volgt:

“La décision attaquée refuse à Monsieur F.(...) un droit de séjour de plus de trois mois et, par là, lui refuse de vivre auprès de Madame D.(...).

Monsieur F.(...) répond cependant bien aux conditions posées par l'article 40 bis de la loi du 15/12/1980.

Monsieur F.(...) a fourni les documents qui lui ont été demandés dont notamment l'accord donné par l'Officier de l'Etat Civil quant à l'enregistrement de la cohabitation légale suite à l'avis positif donné par le Procureur du Roi.

Cet accord intervient bien après le refus de célébration du mariage du 29 février 2024.

La partie adverse aurait dû effectuer un examen concret et individualisé de la situation ce qu'elle n'a pas fait en l'espèce.

Eu égard au principe de bonne administration, elle aurait dû prendre en considération tous les éléments de la cause au lieu de retenir les éléments les plus défavorables.

Pourquoi ne pas avoir cherché à interroger Monsieur F.(...) afin de recueillir de plus amples informations sur la situation familiale avant la prise de décision ?

Le principe de bonne administration inscrit à l'article 41 de la Charte des Droits Fondamentaux est un principe général de droit administratif qui s'impose à l'administration dans ses rapports avec tout administré, indépendamment de la légalité de séjour de ce dernier. (Arrêt M.M contre Irlande (C277/11))

L'article 41 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne intitulé «Droit à une bonne administration», dispose :

«1. Toute personne a le droit de voir ses affaires traitées impartialement, équitablement et dans un délai raisonnable par les institutions, organes et organismes de l'Union.

2. Ce droit comporte notamment:

a) le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre;

b) le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires;

c) l'obligation pour l'administration de motiver ses décisions.»

Le droit d'être entendu est consacré par un principe général du droit de l'UE.

Le droit d'être entendu est un principe général de droit dans l'ordre juridique interne.

Ainsi :

Ce principe a été rappelé par le Conseil d'Etat dans un arrêt en Cassation administrative du 29 octobre 2015 :

« Que dans son arrêt C-249/13 du 11 décembre 2014, en cause Khaled Boudjlida, la Cour de Justice de l'UE a indiqué en substance que le droit pour une personne à être entendue par une autorité nationale, avant l'adoption par cette autorité de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable les intérêts de la personne concernée, fait partie du respect des droits de la défense consacré par un principe général du droit de l'UE. Le droit à être entendu avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable les intérêts de l'intéressé, est également consacré par un principe général de droit dans l'ordre juridique interne. » (CE, arrêt n° 232.758, 29/10/2015)

En droit belge, le droit d'être entendu ne fait pas l'objet d'une disposition générale applicable de manière générale à toute la matière du droit des étrangers⁶. Il repose, d'une part, sur l'article 62, § 1er de la loi du 15 décembre 1980 et, d'autre part, sur le principe général du droit d'être entendu.

L'article 62, § 1er de la loi du 15 décembre 1980 vise spécifiquement les situations où l'Office des étrangers envisage de prendre une décision de fin ou de retrait de séjour à l'encontre de l'étranger.

L'autorité n'a pas porté une appréciation éclairée, objective et complète et n'a pas tenu compte de l'ensemble des éléments pertinents du dossier.

Il y a incontestablement dans le chef de la partie adverse une violation de ce principe puisque Monsieur F.(...) n'a pas été entendu avant la prise de la décision querellée. Or, il s'agit d'une décision qui est de nature à l'affecter défavorablement puisqu'elle porte atteinte à un droit fondamental, celui de vivre régulièrement et en toute légalité auprès de sa compagne, de nationalité néerlandaise.

Le fait d'entendre le requérant aurait permis d'examiner si ce dernier ne se trouvait pas dans une situation particulièrement difficile visée par l'article 42 quater §4, 4° de la loi du 15/12/1980.

Il y a incontestablement dans le chef de la partie adverse une violation de ce principe.

Il ressort de cette jurisprudence que les administrations nationales sont tenues de respecter la Charte et les principes fondamentaux du droit de l'Union lorsqu'elles en font application.

En conséquence, il convient d'annuler la décision querellée."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Maasmechelen van 8 mei 2025 tot registratie van de wettelijke samenwoning, een kopie van zijn attest van immatriculatie, een huurovereenkomst op naam van mevrouw D. M., een verklaring in verband met huiselijk geweld van 23 september 2025, een medisch attest opgesteld door dokter L. C. op 10 oktober 2025, verschillende *screenshots* in verband met de feiten die plaatsvonden op 23 september 2025 en een document in verband met zijn inburgeringstraject opgesteld op 19 december 2025 (Verzoekschrift, bijlagen 3-8).

3.2. Het eerste middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit aangezien hij nalaat om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.4. De artikelen 1 t.e.m. 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat op "*afdoende*" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kent, nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.6. Zowel bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (*cf.* RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag, meer in het bijzonder artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 2°, f) van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

(...)

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek."

3.8. Hoewel verzoeker voorhoudt dat hij wel degelijk voldoet aan de in artikel 40*bis* gestelde voorwaarden, ligt in zijn geval onbetwistbaar een definitieve beslissing tot weigering van de voltrekking van het huwelijk voor op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek zoals bedoeld in artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 2°, f) van de

vreemdelingenwet. Uit de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Maasmechelen van 29 februari 2024 blijkt dat de voltrekking van het huwelijk tussen verzoeker en mevrouw D. M., tevens de referentiepersoon in het kader van onderhavige aanvraag, geweigerd wordt gelet op de artikelen 146*bis* en 167 van het Burgerlijk Wetboek. De ambtenaar van de burgerlijke stand somde de redenen die aanleiding gaven tot deze beslissing op en benadrukte bovendien dat verzoeker tegen deze beslissing beroep kon aantekenen bij de familierechtbank Limburg, afdeling Tongeren, binnen de termijn van één maand na ontvangst van de kennisgeving. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt, waardoor de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand zich thans definitief in het rechtsverkeer bevindt.

3.9. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister *in casu* geen toepassing kon maken van artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 2°, f) van de vreemdelingenwet. De vaststelling van verzoeker dat de beslissing tot weigering van de voltrekking van het huwelijk dateert van vóór de registratie van de wettelijke samenwoning en het positief advies van de procureur des Konings dat daaraan vooraf ging, doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling uit de bestreden beslissing dat *“(u)it het administratief dossier blijkt dat betrokkene eerder wenste te huwen met de referentiepersoon”, dat “(d)e ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde dit huwelijk (...) te voltrekken op 29.02.2024” en dat de “(b)etrokkene (...) zo niet (voldoet) aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° om het verblijfsrecht als wettelijk geregistreeerde partner van een Nederlandse onderdaan te genieten”.*

3.10. Verzoeker voert in zijn eerste middel verder de schending aan van het hoorrecht, zoals vervat in artikel 41 van het Handvest. De Raad stipt aan dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook in beginsel niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest. Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. De bestreden beslissing kan evenwel, in weerwil van wat verzoeker lijkt voor te houden, niet beschouwd worden als een bezwarende maatregel aangezien deze het gevolg is van een aanvraagprocedure waarbij de erkenning van een recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd. In het kader van deze procedure kwam het aan verzoeker zelf toe om alle dienstige gegevens aan te brengen en diende het bestuur niet over te gaan tot het horen van de betrokken vreemdeling. De bestreden beslissing omvat daarenboven geen verwijderingsmaatregel die wel als bezwarende individuele maatregel zou kunnen worden gekwalificeerd.

3.11. Verzoeker haalt in zijn eerste middel aan dat - indien hij gehoord zou zijn - de gemachtigde van de minister had kunnen vaststellen dat hij zich in *“een bijzonder schrijnende situatie”* bevindt zoals bedoeld in artikel 42*quater*, §4, 4° van de vreemdelingenwet.

3.12. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker niet dienstig naar artikel 42*quater*, §4, 4° van de vreemdelingenwet kan verwijzen, nu de bestreden beslissing geen beslissing tot beëindiging van verblijf betreft. In zoverre verzoeker met zijn betoog aannemelijk wil maken dat hij slachtoffer is van intrafamiliaal geweld, zoals bedoeld in het door hem geschonden geachte wetsartikel, en dit tracht te staven met een aantal stukken, zoals *screenshots*, een verklaring en een doktersattest (Verzoekschrift, bijlagen 5-7), stipt de Raad aan dat dit vragen doet rijzen bij het belang van verzoeker bij onderhavig beroep. Uit de informatie die verzoeker aanreikt, blijkt dat hij zijn partner afschildert als gewelddadig en dat hij de gezamenlijke woning onmiddellijk wenste te verlaten, terwijl hij thans met zijn vordering in wezen een verblijfsrecht nastreeft op basis van zijn samenwoning met mevrouw D. M.

3.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 41 van het Handvest. Er werd evenmin een schending aannemelijk gemaakt van artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat de gemachtigde van de minister zou zijn uitgegaan van onjuiste gegevens of deze niet correct zou hebben beoordeeld. Verzoeker toont niet aan dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel en/of het hoorrecht. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.14. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 7 van het Handvest. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“La décision querellée porte atteinte au droit au respect de la vie privée et familiale de Monsieur F.(...). La partie adverse en rendant la décision litigieuse fait preuve d'ingérence et n'a pas effectué, avant de prendre pareille décision, un examen rigoureux de la cause, en fonction des circonstances dont elle a connaissance ou devrait avoir connaissance. Elle n'a pas eu égard à un juste équilibre entre l'intérêt général et les intérêts de Monsieur F.(...). Il s'agit d'une ingérence étatique nullement justifiée, totalement disproportionnée et nullement fondée sur un besoin social impérieux. L'acte attaqué est pris en violation des dispositions reprises au moyen. Il convient par conséquent de l'annuler.”

3.15. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 7 van het Handvest bevat rechten die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door het eveneens door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM, zodat aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8 van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci). Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

3.16. In zoverre verzoeker zich zou wensen te beroepen op het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven met zijn wettelijk samenwonende partner, mevrouw D. M., merkt de Raad op dat hier ernstige vraagtekens bij geplaatst kunnen worden. Verzoeker voert immers bij zijn verzoekschrift verschillende stukken aan waaruit blijkt dat hij zijn partner beschuldigt van huiselijk geweld, hetgeen net een contra-indicatie lijkt te zijn van het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven.

Met betrekking tot zijn privéleven brengt verzoeker een attest aan dat betrekking heeft op zijn (verplicht) inburgeringstraject, maar dit vormt geen bewijs van verregaande engagementen die als een ‘beschermenswaardig’ privéleven kunnen worden aangemerkt.

3.17. De Raad merkt ten overvloede op dat zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeker blijf geeft van een beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, zijn situatie een situatie betreft van eerste toelating, aangezien hem door de bestreden beslissing geen bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. In een dergelijk geval oordeelt het EHRM dat er geen toetsing dient te gebeuren aan de hand van de criteria uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting rijst voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Daarbij dient een ‘fair-balance’ gerespecteerd te worden tussen de belangen van het individu en die van de samenleving als geheel. Indien de betrokkene van bij aanvang wist of dienden te weten dat het gezinsleven werd ontwikkeld of voortgezet in een precarie verblijfssituatie, zoals te dezen het geval is, is een verwijderingsmaatregel slechts in uitzonderlijke gevallen strijdig met artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §106-109).

Verzoeker toont niet aan dat er in zijn geval een positieve verplichting rust op de overheid om het gezinsleven in België te handhaven en/of te bevorderen door hem alsnog een verblijfstitel af te leveren, hoewel hij niet aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De Raad wijst er bovendien op dat de bestreden beslissing geen

verwijderingsmaatregel omvat, zodat verzoeker het grondgebied niet dient te verlaten en aldus een eventueel gezins- of privéleven hoe dan ook niet gehypothekeerd zou worden.

3.18. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 7 van het Handvest.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	---

K. VERKIMPEN,	griffier.
---------------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	F. TAMBORIJN
--------------	--------------